

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

XIIe KAMER

A R R E S T

**nr. 266.899 van 4 juni 2026
in de zaak A. 244.065/XII-10.035**

In zake : I.S.
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Thierry Walbrecht
kantoor houdend te 2000 Antwerpen
Frankrijklei 115 K1 bus 002
bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

de BELGISCHE STAAT, vertegenwoordigd door de minister van
Justitie
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Michel van Dievoet
kantoor houdend te 3000 Leuven
Bondgenotenlaan 155A
bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van het beroep

1. Het beroep, ingesteld op 30 januari 2025, strekt tot de
nietigverklaring van de beslissing van de minister van Justitie van 5 december 2024
houdende de weigering om verzoeker opnieuw het recht te verlenen om
vuurwapens voorhanden te houden.

II. Verloop van de rechtspleging

2. De verwerende partij heeft een memorie van antwoord ingediend
en verzoeker heeft een memorie van wederantwoord ingediend.

Eerste auditeur Frederic Eggermont heeft een verslag opgesteld.

Verzoeker heeft een verzoek tot voortzetting van het geding en een laatste memorie ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 23 april 2026.

Staatsraad Peter Sourbron heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Thierry Walbrecht, die verschijnt voor verzoeker, en advocaat Michel van Dievoet, die verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Eerste auditeur Melissa Celis heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3.1. Bij besluit van 18 augustus 2014 trekt de gouverneur van de provincie Vlaams-Brabant het recht van verzoeker om vuurwapens voorhanden te houden in. Het tegen die beslissing ingestelde bestuurlijk beroep wordt op 7 september 2015 door de minister van Justitie verworpen.

3.2. Verzoeker vraagt op 19 juni 2022 om het recht om vuurwapens voorhanden te houden opnieuw te beoordelen.

3.3. Over dat verzoek verleent de procureur des Konings op 28 maart 2023 een ongunstig advies:

“Op het strafregister van betrokkene staan inderdaad geen veroordelingen meer ingevolge het herstel in eer en rechten uitgesproken bij arrest dd. 03.08.2022 van de kamer van inbeschuldigingstelling bij het hof van beroep van Brussel. Dit herstel in eer en rechten werd uitgesproken t.a.v. het vonnis dd. 13.03.2008 van de rechtbank van eerste aanleg Oost-Vlaanderen, afdeling Oudenaarde, het vonnis dd. 16.04.2008 van de politierechtbank Halle-Vilvoorde en het vonnis dd. 08.01.2018 van de rechtbank van eerste aanleg Brussel (Nederlandstalig; cf. infra).

Uit de ADBA fiche van betrokkene blijkt dat sedert 20.03.2014 (advies procureur des Konings Brussel) alsnog een aantal dossiers lastens hem waren opgesteld. Het betreft onder meer:

- BR43.LQ.14430/16: een klacht wegens opzettelijke slagen en verwondingen (geklasseerd door het parket wegens wanverhouding tussen de gevolgen van strafvervolgning en de maatschappelijke gevolgen);

- BR45.LQ.14431/16: bij vonnis dd. 08.01.2018 van de Nederlandstalige rechtbank van eerste aanleg te Brussel werd betrokkene veroordeeld tot een probatie-opschorting gedurende een termijn van 2 jaar wegens belaging gepleegd tussen 17.09.2016 en 22.10.2016, meermaals, ten nadele van zijn ex-partner, dit omdat hij de relatiebreuk niet goed kon verteren.

Alhoewel deze veroordeling omwille van het eerherstel en het gebrek aan correctionele hoofdstraf niet als onontvankelijkheidsgrond kan worden weerhouden cf. art. 5, §4, 2° van de wapenwet is dit wel een bijkomend element van gevaar voor de openbare veiligheid.

- BR43.LJ.1496/14: een klacht wegens opzettelijke slagen en verwondingen (geklasseerd door het parket wegens wanverhouding tussen de gevolgen van strafvervolgning en de maatschappelijke gevolgen).

Zowel de procureur des Konings van het parket Halle-Vilvoorde als de procureur van het parket Brussel gaven eerder een negatief advies en dit op 11.07.2019 respectievelijk 20.03.2014 (cf. ADBA fiche).

Besluit

Overeenkomstig art. 13 eerste lid van de wapenwet kan de gouverneur, na advies van de procureur des Konings, het recht om een vuurwapen voorhanden te hebben, intrekken wanneer blijkt dat het voorhanden hebben van het wapen de openbare orde kan verstoren.

Het begrip ‘openbare orde’ moet in de ruime zin van het woord worden opgevat, met name met inbegrip van de openbare veiligheid, de openbare rust en gezondheid. Eén van de doelstellingen van de wapenwetgeving bestaat erin de maatschappij te beschermen en het aantal ongelukken te verminderen. Het voorhanden hebben van een vuurwapen moet voorbehouden worden aan personen die geen gevaar doen ontstaan, noch voor zichzelf, noch voor de openbare orde of veiligheid.

Op basis van de ingewonnen inlichtingen, meent mijn ambt dat er (mede gelet op de toepassing van artikel 5 §4, 2° b) van de Wapenwet), aanwijzingen bestaan dat het voorhanden hebben van vuurwapens in hoofde van betrokkene een risico inhoudt voor de fysieke integriteit van betrokkene en/of anderen, evenals voor de openbare orde en veiligheid.

Mijn ambt meent dan ook dat er redenen aanwezig zijn die verband houden met de openbare veiligheid om over te gaan tot een intrekking van het recht vuurwapens op model 9 voorhanden te houden.

Bijgevolg handhaaft mijn ambt het negatief advies naar aanleiding van deze vraag tot herevaluatie.”

3.4. Op 23 augustus 2023 wijst de gouverneur van de provincie Oost-Vlaanderen het verzoek tot herbeoordeling af.

3.5. Tegen deze afwijzende beslissing stelt verzoeker bestuurlijk beroep in bij de minister van Justitie.

3.6. In het kader van de beroepsprocedure verleent de lokale politie op 16 oktober 2023 een gunstig advies:

“Wij kunnen algemeen besluiten dat S. momenteel een stabiel gezinsleven heeft opgebouwd en vast werk heeft bij Infrabel. Er zijn geen elementen aanwezig die er op duiden dat betrokkene financiële en/of relationele problemen zou hebben.

S. is gehuwd met D.E.. D. is niet gekend in onze politionele databanken.

S. is ANG gekend in onze politionele bestanden. Het laatste feit dateert van anno 2013. Sindsdien heeft betrokkene geen bijkomende feiten gepleegd. Betrokkene heeft geen banden met extreme milieus.

Wij kunnen stellen dat S., op basis van de verkregen informatie en inlichtingen, op dit ogenblik geen gevaar vormt voor de openbare veiligheid.”

3.7. De procureur des Konings handhaaft op 20 december 2023 zijn eerdere ongunstig advies (zie *supra*, randnummer 3.3).

3.8 Verzoeker dient op 17 oktober 2024 bijkomende verweermiddelen in.

3.9 Op 5 december 2024 wijst de minister van Justitie het beroep van verzoeker tegen de beslissing van de gouverneur van de provincie Oost-Vlaanderen van 23 augustus 2023 af.

Dit is de bestreden beslissing die als volgt is gemotiveerd:

“Uit uw dossier blijkt dat er zich problemen hebben voorgedaan die kunnen wijzen op een potentieel gevaar voor de openbare orde en veiligheid.

Concreet kan worden verwezen naar de veelheid aan dossiers in het verleden; telkens over gelijkaardige feiten, namelijk opzettelijke slagen en verwondingen.

Om reden heeft de gouverneur uw recht tot het voorhanden houden van vuurwapens ingetrokken bij beslissing van 18 augustus 2014.

Die beslissing is voornamelijk gesteund op de veelheid aan feiten van opzettelijke slagen en verwondingen, bedreiging en weerspanningheid.

Volgende feiten werd toen opgesomd:

1. Uittreksel uit uw strafregister waarop volgende veroordelingen worden vermeld:

- Correctionele Rechtbank te Oudenaarde d.d. 13/03/2008 inzake opzettelijk slagen en verwondingen. U werd veroordeeld tot een werkstraf van 50 uren;
- Politierechtbank te Halle d.d. 16/04/2008 inzake verkeer. U werd veroordeeld tot een geldboete van 40 euro ($X 5,5 = 220$ euro) of een vervangend rijverbod van 8 dagen en het verlies tot het recht tot sturen voor 15 dagen;

2. Vonnis van de Correctionele Rechtbank te Oudenaarde d.d. 13/03/2008 inzake opzettelijke slagen en verwondingen. Nadat u op school onder invloed van alcohol en misschien zelfs verdovende middelen helemaal uitzinnig was geworden, heeft de school de tussenkomst gevraagd van een interventieploeg. Tijdens deze interventie trachtte brandweervrijwilliger-ambulancier de heer [...] u mee te nemen. Hierop gaf u dhr. [...] een elleboogstoot in het aangezicht ter hoogte van het rechter jukbeen. Deze kwetsuur werd vastgesteld en gestaafd aan de hand van een medisch attest.

Ondanks het feit dat u meermaals werd uitgenodigd voor verhoor omtrent deze feiten heeft u geweigerd te verschijnen bij de politiediensten zonder hiervoor een reden op te geven. Ter terechtzitting stelde u zich niets meer te herinneren van deze feiten vermits u helemaal dronken was.

De strafrechter achtte een loutere schuldigverklaring niet adequaat aangezien dit onvoldoende zou zijn om u te overtuigen van de ernst van de feiten en een gedragswijzing te bewerkstelligen. U werd veroordeeld tot een werkstraf;

3. Vonnis van de Politierechtbank te Halle d.d. 16/04/2008 inzake een verkeersinbreuk, meer bepaald het negeren van een rood licht. U werd veroordeeld tot een geldboete en het verval van het recht tot sturen;

4. Proces-verbaal BR.43.LJ.001505/2007 d.d. 10/03/2007 inzake wederzijdse opzettelijke slagen en verwondingen (vechtpartij). Tijdens een cafébezoek zou u enkele andere cafébezoekers hebben lastig gevallen waarop er een schermutseling ontstond tussen u en de uitbater van het café. Volgens u nam de uitbater u vast aan uw schouders en duwde hij u richting uitgang. Nadat u zich uit deze greep had bevrijd zou de uitbater u hebben vastgenomen bij de keel. Hierop heeft u de uitbater een vuistslag toegebracht op zijn oog. De lokale politie heeft bij aankomst zowel bij u als bij de uitbater, de heer [...], kwetsuren kunnen vaststellen. Deze kwetsuren werden ook gestaafd aan de hand van een doktersattest;

5. Proces-verbaal BR. 43.LJ.003890/2007 d.d. 21/06/2007 inzake wederzijdse opzettelijke slagen en verwondingen (vechtpartij). Op 21 juni 2007 heeft de vader van de heer [...] klacht tegen u neergelegd wegens het toebrengen van opzettelijke slagen en verwondingen waarvoor zijn zoon werd opgenomen in het ziekenhuis. Volgens de heer B. zou u gezegd hebben dat u door de fout van B. van school werd gestuurd, en vervolgens zou u hem een kopstoot hebben gegeven. Hierop zou B. u een vuistslag hebben toegebracht. Daarop zouden uw vrienden slagen hebben toegebracht aan B. waardoor hij opgenomen diende te worden in het ziekenhuis.

Tijdens uw verhoor heeft u verklaard dat het B. was die u uitdaagde door u te duwen. U ontkende een kopstoot te hebben gegeven aan B.. Volgens u zou B. u een kniestoot in het gezicht hebben gegeven waarop een aantal van uw vrienden zijn tussengekomen en u hebben geholpen. U weigerde de namen van deze vrienden door te geven.

Na onderzoek werden de aanwezige vrienden geïdentificeerd en verhoord als getuigen. Eén van deze vrienden, de heer [...], stelde letterlijk dat u de aanleiding was voor de vechtpartij aangezien u B. had uitgedaagd en hem een tik had gegeven. G.V. en G.M. zouden dan samen met nog een aantal anderen zijn tussengekomen om jullie te scheiden. K.D. verklaarde voorts dat hij geen contact meer met u wilde hebben aangezien u steeds problemen zou zoeken met anderen. V. en M. verklaarden dat zij werden opgeschrikt door kabaal en zagen dat u en B. aan het vechten waren, en dat zij zijn tussengekomen om jullie te scheiden. Uw vriend R.K. stelde dat u niet de eerste slag had uitgedeeld;

6. Navolgend proces-verbaal 005853/07 d.d. 27/09/2007 bij aanvankelijk proces-verbaal BR.43.LJ.002179/2007 inzake opzettelijke slagen en verwondingen. Nadat u opzettelijke slagen en verwondingen had toegebracht aan de heer [...] op 7 april 2007 heeft hij de lokale politie een factuur voor de medische kosten overhandigd. Tijdens uw verhoor heeft u zich akkoord verklaard deze medische kosten te vergoeden;

7. Navolgend proces-verbaal 007417/08 d.d. 30/10/2008 bij aanvankelijk proces-verbaal BR.43.LJ.006727/2007 inzake opzettelijke slagen en verwondingen. Naar aanleiding van een verder onderzoek in het kader van het toebrengen van slagen en verwondingen werden twee verdachten herkend door een getuige, met name de heer [...] en de heer [...]. Uit het verhoor van de heer [...] is gebleken dat u bij dit incident betrokken was. Er werd tevens ook verklaard dat jullie allemaal veel alcohol hadden genuttigd en dat dit deels de aanleiding is geweest van het incident;

8. Proces-verbaal BR.43.LJ.000806/2008 d.d. 02/02/2008 inzake wederzijdse opzettelijke slagen en verwondingen. De lokale politie te Halle werd opgeroepen voor een massale vechtpartij op de Grote Markt. De politie slaagde erin om de betrokkenen van elkaar te scheiden en er werd overgegaan tot verhoor. Aan de hand van de afgelegde verklaringen werd het volgende beeld van de feiten geschetst:

Na een cafébezoek ontstond er tussen u en uw vriend [...] een discussie. Aangezien jullie beiden veel alcohol hadden genuttigd kwamen jullie ten val, doch de discussie ging gewoon verder. De heer [...], een politieagent die op het ogenblik van de feiten niet in functie was, probeerde de gemoederen te bedaren waarop u, V.B. en een aantal andere vrienden zich tegen dhr. [...] keerden. Er ontstond een heuse vechtpartij tussen u en uw vrienden enerzijds en dhr. [...] en zijn vriendin anderzijds.

Volgens jullie zou de agent een matrak hebben bovengehaald en hiermee hebben geslagen waardoor V.B. en nog een andere vriend gewond geraakten. Hierop heeft u dhr. [...] op de grond gegooid en getracht de matrak te bemachtigen.

Dhr. [...] van zijn kant verklaarde dat hij enkel de bedoeling had om jullie te doen stoppen en dat hij, nadat hij door jullie werd aangevallen en geslagen, zijn matrak had genomen om zich te kunnen verdedigen. U verklaarde dat u op zoek ging naar iets om die zogenaamde politieman te slagen; u vond enkel een emmer welke u ook naar dhr. [...] gooide net op het ogenblik dat de lokale politie ter plaatse kwam.

Er werden ook een aantal getuigen verhoord. Uit deze verklaringen is gebleken dat u en uw vrienden wilde en provocerende gebaren maakten naar de heer [...] nadat zich kenbaar had gemaakt als politieagent; maar ook het gedrag van de heer [...] werd omschreven als buitensporig;

9. Proces-verbaal BR.41.LJ.000826/2008 d.d. 02/02/2008 inzake ongewapende weerspanningheid. De lokale politie te Halle werd opgeroepen voor een vechtpartij op de Grote Markt te Halle (zie supra), Bij aankomst op

de Grote Markt stelden de agenten vast dat u kwam aangelopen met een witte emmer in de hand en vervolgens gooide u deze emmer naar het groepje jongeren. De politie nam u in een klem bij de nek. Wanneer u gekalmeerd leek lieten de agenten u los, doch onmiddellijk hierop maakte u agressieve gebaren naar de agenten en het groepje jongeren. De politie trachtte u opnieuw te kalmeren waarop u één van de agenten wegduwde en het op een lopen ging zetten. U werd iets verder opnieuw ingerekend waarbij u zich weerspanning heeft opgesteld. U werd administratief aangehouden voor het verstoren van de openbare orde;

10. Proces-verbaal BR.45.LJ.000828/2008 d.d. 02/02/2008 inzake rechtstreekse mondelinge bedreiging met bevel of voorwaarde. Naar aanleiding van een vechtpartij waarin S. betrokken was en waarbij u werd opgepakt voor het verstoren van de openbare orde werd u verhoord. Tijdens dit verhoor stelde u meermaals dat u S. van kant zou maken als u deze nog eens zou tegenkomen. U zei letterlijk ‘een mes in zijn lijf steken is gemakkelijk’, ‘ge zult hem dan dood in het kanaal tegenkomen’. U zei dit op een zeer dreigende toon.

Op 21 juni 2008 werd u hieromtrent nogmaals gehoord. U verklaarde dat u zich niet meer zoveel kon herinneren van de feiten aangezien u onder invloed was van alcoholische dranken. Wat betreft de geuite bedreigingen stelde u zich deze niet meer voor de geest te kunnen halen, doch dat [dit] best mogelijk was aangezien u op dat ogenblik nerveus was ingevolge de feiten;

11. Proces-verbaal BR.45.U.000698/2012 d.d. 28/01/2012 inzake bedreiging zonder bevel of voorwaarde door gebaren of zinnebeelden – een geval van verkeersagressie. Mevrouw [...] verklaarde dat zij in de file stond te wachten in een straat waar volgens haar éénrichtingsverkeer van toepassing is. U kwam vanuit de tegenovergestelde richting en kon niet zomaar doorrijden omdat mevrouw [...] te ver naar links stond. U deed tekenen dat ze in de weg stond. U stapte uit en kwam naar haar wagen toe, doch mevrouw [...] wist haar deur tijdig te vergrendelen. Aangezien u de deur niet kon openen klopte u met de vuisten op haar raam. Mevrouw [...] van hiervan zeer onder de indruk en voelde bedreigd aangezien u zich agressief had opgesteld.

U verklaarde dat er op die plaats wel degelijk verkeer in beide richtingen is toegestaan. Aangezien mevrouw [...] in het midden van de weg stond kon u niet door. Volgens u stak ze tot twee maal toe haar middenvinger naar u op. U vond dit niet kunnen en stapte uit omdat u haar duidelijk wou maken dat u daar wel mocht rijden. Aangezien uw deur vergrendeld was en dus de deur niet kon openen zou hij met zijn hand op uw raam hebben geklopt en gezegd hebben dat hij daar wel mag rijden.

In beroep werd dit bevestigd door de beslissing van de minister van Justitie van 7 september 2015.

De minister was daarbij van mening dat uit het dossier is echter gebleken dat u doorheen de jaren meer dan eens in aanraking bent gekomen met politie en justitie wegens feiten van (wederzijdse) opzettelijke slagen en verwondingen, al dan niet in combinatie met overvloedig alcoholgebruik. Uit de voornoemde processen-verbaal kan worden afgeleid dat u vaak terechtkomt in conflictsituaties waarbij het gebruik van geweld niet wordt geschuwd – en niet alleen in het verleden, doch ook nog zeer recentelijk op 7 december 2014. De aanwezigheid van een conflictsituatie in combinatie met wapenbezit betekent zeer zeker een potentieel gevaar voor de openbare orde en veiligheid. Het risico dat een conflict tussen u en een toevallige derde zou kunnen leiden tot emotionele reacties, kan niet worden uitgesloten. Dit is immers al gebleken uit uw verleden. De onmiddellijke aanwezigheid van een

vuurwapen kan in dergelijke situaties leiden tot een impulsieve daad met eventueel desastreuze gevolgen.

Niettegenstaande deze feiten uit een verder verleden zijn en misschien sommige jeugdzondes zijn, zijn zij wel relevant in die zin dat het terugkerende feiten zijn en dat zij een zeker gedragspatroon aantonen. Daarnaast toont dit duidelijk aan dat u nog steeds geen lessen hebt getrokken uit het verleden. Na de intrekkingbeslissing van de gouverneur in 2014 en bevestiging in beroep in 2016 begint u opnieuw gelijkaardige feiten en opnieuw zijn het geen alleenstaande feiten namelijk verschillende pv's voor opzettelijke slagen en verwondingen en een veroordeling wegens belaging waarvoor u weliswaar eerherstel kreeg.

U werd in het verleden onder meer veroordeeld wegens het toebrengen van opzettelijke slagen en verwondingen en belaging. Voor deze veroordelingen heeft u inmiddels eerherstel verkregen of ze werden van uw strafblad gewist. Het louter feit dat u eerherstel heeft genoten betekent echter niet dat een administratieve overheid bij de beoordeling van 'het gevaar voor de openbare orde en veiligheid' geen rekening meer mag houden met de feiten die aanleiding hebben gegeven tot die veroordeling. Dit blijkt ook uit de rechtspraak van de Raad van State [...].

Op basis van de elementen aanwezig in het dossier kan worden geconcludeerd dat er voldoende twijfel bestaat omtrent uw algemene moraliteit en persoonlijkheid. Wanneer het echter gaat om het bezit van vuurwapens kan de aanwezigheid van twijfel niet in uw voordeel worden beslecht. De vrijwaring van de openbare orde en veiligheid primeert immers."

IV. Onderzoek van het enig middel

Uiteenzetting van het middel

4. In een enig middel wordt de schending aangevoerd van de artikelen 11, § 1, tweede lid en 13, eerste lid van de wet van 8 juni 2006 'houdende regeling van economische en individuele activiteiten met wapens' (hierna: wapenwet), de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 'betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen' (hierna: wet van 29 juli 1991), "het recht van verzoeker om diens standpunt naar voren te brengen", de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel.

Verzoeker zet het volgende uiteen:

"Uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt op welke data na de intrekkingbeslissing van 7 september 2015 er opnieuw gelijkaardige en niet-

alleenstaande feiten zijn gepleegd, maar niet van welke data die zgn. verschillende pv's voor opzettelijke slagen en verwondingen zijn.

De veroordeling wegens belaging waarvoor verzoeker eerherstel heeft gekregen, dateert van 8 januari 2018. Verzoeker werd veroordeeld voor feiten van belaging gepleegd tussen 17 september 2016 en 22 oktober 2016 t.a.v. zijn ex-partner omdat verzoeker de relatiebreuk niet goed had verteed.

[...]

Aangezien de relatiebreuk ondertussen blijkbaar wel is verteed en er zich sedert 22 oktober 2016 geen nieuwe feiten gekend zijn, derhalve gedurende een periode van minstens 8 jaar, kan de verwijzing naar het gewiste vonnis van 8 januari 2018 onmogelijk naar redelijkheid de bestreden beslissing schragen.

[...] De 11 processen-verbaal waarvan sprake op p. 6 tot 8 van de bestreden beslissing dateren allemaal van voor de intrekkingbeslissing van 7 september 2015; de laatste van 28 januari 2012 en kunnen niet naar redelijkheid nog de intrekking van verzoekers wapenbezit rechtvaardigen, noch op zichzelf genomen, noch in samenhang met de feiten waarvan sprake in de ADBA-fiche waarvan sprake in het advies van de Procureur des Konings [...].

Hoewel de lokale politie in zijn gunstig advies overweegt dat verzoeker sedert 2013 geen nieuwe feiten heeft gepleegd, blijkt uit het advies van de Procureur des Konings dan weer dat er toch nog feiten zouden zijn gepleegd waarvoor PV's zijn opgemaakt in 2014 – derhalve daterend van voor de intrekkingbeslissing van 7 september 2015 – en in 2016.

[...]

Voor wat betreft de feiten wegens belaging gepleegd tussen 17 september 2016 en 22 oktober 2016 wordt verwezen naar datgene wat er hierover hoger is uiteengezet [...].

Voor wat betreft het geseponeerde proces-verbaal BR43.LQ.14430/16 n.a.v. een klacht wegens opzettelijke slagen en verwondingen, dient enerzijds te worden vastgesteld dat het vermelde proces-verbaal geen genoegzaam vaststaande feiten oplevert om een preventieve maatregel te kunnen rechtvaardigen - zodanig dat de bestreden beslissing ter zake het zorgvuldigheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht schendt aangezien niet naar zorgvuldigheid is vastgesteld dat er überhaupt opzettelijke slagen en verwondingen zijn gepleegd -, anderzijds dat de beweerde feiten dateren ten allerlaatste 2016 en dus niet naar redelijkheid nog de intrekking van verzoekers wapenbezit kunnen rechtvaardigen, noch op zichzelf genomen, noch in samenhang met andere feiten die allemaal gedateerd en niet actueel zijn, vanwaar de schending van het redelijkheidsbeginsel als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur.

Voor wat betreft het geseponeerde proces-verbaal ER43.LJ.1496/14 n.a.v. een klacht wegens opzettelijke slagen en verwondingen, dient enerzijds te worden vastgesteld dat het vermelde proces-verbaal geen genoegzaam vaststaande feiten oplevert om een preventieve maatregel te kunnen rechtvaardigen – zodanig dat de bestreden beslissing ter zake het zorgvuldigheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht schendt aangezien niet naar zorgvuldigheid is vastgesteld dat er überhaupt opzettelijke slagen en verwondingen zijn gepleegd -, anderzijds dat de beweerde feiten dateren ten allerlaatste 2014 en dus niet naar redelijkheid nog de intrekking van verzoekers wapenbezit kunnen rechtvaardigen, noch op zichzelf genomen, noch in samenhang met andere feiten die allemaal gedateerd en niet actueel zijn, vanwaar de schending van het redelijkheidsbeginsel als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur.

Een proces-verbaal dat uiteindelijk werd geklasseerd zonder gevolg, laat niet toe om zomaar ervan uit te gaan dat de feiten die erin zijn beschreven, effectief hebben plaatsgegrepen [...].

Adviezen die zich steunen op dergelijke feiten, kunnen derhalve ook niet toelaten te komen tot het oordeel dat het potentieel gevaar voor de openbare orde en veiligheid mag worden aangenomen. Dat de wetgever die adviezen met een reden zou hebben opgelegd, doet aan de vereisten waaraan die moeten voldoen, geen afbreuk. Op de verwerende partij rust een plicht om zich hiervan te vergewissen.

[...] Er moet worden geconstateerd dat de verwerende partij, door te oordelen zoals hierboven uiteengezet, het zorgvuldigheidsbeginsel heeft miskend, dat nu net impliceert dat een bestreden beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld en waaruit het potentieel gevaar voor de openbare orde en veiligheid kan worden afgeleid. Hieruit volgt tevens dat te dezen niet vaststaat dat de bestreden beslissing steunt op een motief dat de bestreden beslissing in rechte kan verantwoorden, zodat ook de materiële motiveringsplicht is geschonden.

[...] De verwerende partij doet niet eens de moeite om de schriftelijke opmerkingen van verzoekers raadsman te weerleggen en voert dus geen wederwoord op de argumenten die verzoekers raadsman heeft uiteengezet in het kader van het schriftelijk hoorrecht, vanwaar de schending van verzoekers recht om diens standpunt naar voren te brengen, tevens de schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.”

5. In zijn memorie van wederantwoord voegt verzoeker nog toe:

“De verzoekende partij stelt vast dat de verwerende partij voorbijgaat aan het middel waarin zeer duidelijk is uiteengezet dat het ontbreekt aan recente feiten die op zichzelf relevant zijn en die de relevantie van feiten uit een ver verleden naar boven kunnen brengen.

Het is opvallend dat de verwerende partij in de memorie van antwoord nalaat om de data van die zgn. recente feiten te vermelden.

In het verzoekschrift werd duidelijk uiteengezet dat er sedert 22 oktober 2016 geen nieuwe feiten gekend zijn, derhalve gedurende een periode van minstens 8 jaar.

Het wordt dus niet ernstig betwist dat er recente feiten aanwezig zouden zijn die de relevantie van feiten uit een ver verleden naar boven kunnen brengen.

Een proces-verbaal dat uiteindelijk werd geklasseerd zonder gevolg, laat niet toe om zomaar ervan uit te gaan dat de feiten die erin zijn beschreven, effectief hebben plaatsgegrepen. Adviezen die zich steunen op dergelijke feiten, kunnen derhalve ook niet toelaten te komen tot het oordeel dat het potentieel gevaar voor de openbare orde en veiligheid mag worden aangenomen. Dat de wetgever die adviezen met een reden zou hebben opgelegd, doet aan de vereisten waaraan die moeten voldoen, geen afbreuk. Op de verwerende partij rust een plicht om zich hiervan te vergewissen.

Door te oordelen zoals hoger uiteengezet, heeft de verwerende partij het zorgvuldigheidsbeginsel miskend, dat nu net impliceert dat een preventieve maatregel dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld en waaruit het potentieel gevaar voor de openbare orde en veiligheid kan worden afgeleid. Hieruit

volgt dat te dezen niet vaststaat dat de bestreden beslissing steunt op een motief die de bestreden beslissing in rechte kan verantwoorden, zodat ook de materiële motiveringsplicht is geschonden.

[...] Over de hoorplicht, daarvan erkent de verzoekende partij dat hij in de gelegenheid is gesteld om zijn schriftelijke opmerkingen te formuleren op het advies van de procureur des Konings, maar uit niets blijkt dat de verwerende partij ook maar in enige mate die opmerkingen bij haar beoordeling van verzoekers dossier heeft betrokken.

De hoorplicht en de motiveringsplicht worden derhalve wel degelijk geschonden.”

6. Verzoeker benadrukt in zijn laatste memorie dat sedert 22 oktober 2016 geen nieuwe feiten gekend zijn, dat uit niets blijkt dat uit de “oude feiten” nog een potentieel gevaar voor de openbare orde en veiligheid kan worden afgeleid en dat het kennelijk onredelijk is om “die oude feiten nog in aanmerking te nemen om de preventieve maatregel te handhaven, mede in acht genomen de moraliteit die door de lokale politie gunstig werd beoordeeld + het eerherstel dat reeds d.d. 3 juni 2022 aan verzoeker werd verleend met positief advies van het Parket”.

Beoordeling

7. Overeenkomstig de artikelen 11, § 1, tweede lid, en 13, eerste lid, van de wapenwet kan de provinciegouverneur bevoegd voor de verblijfplaats van de betrokkene de wapenvergunning – respectievelijk het recht om een wapen voorhanden te hebben – bij een met redenen omklede beslissing beperken, schorsen of intrekken indien blijkt dat het voorhanden hebben van het wapen de openbare orde kan verstoren. Het gaat om preventieve maatregelen die een gevaar voor de openbare orde moeten voorkomen.

Met betrekking tot de beoordeling van het gevaar dat de betrokkene inhoudt voor de openbare orde, beschikken de provinciegouverneur en ook de minister van Justitie, die zich hierover in beroep dient uit te spreken op grond van artikel 30 van de wapenwet, over een ruime discretionaire bevoegdheid. Zij kunnen uit bepaalde feiten afleiden dat het vuurwapenbezit de openbare orde kan verstoren. Het is in dit verband niet vereist dat de openbare orde daadwerkelijk wordt verstoord. Evenmin is vereist dat de betrokkene veroordeeld is voor een

misdrijf. Feiten en gedragingen die doen vrezen dat het voorhanden hebben van het wapen door de betrokkene de openbare orde kan verstoren en die genoegzaam vaststaan, zijn voldoende.

De intrekking van het recht om wapens voorhanden te houden, geldt zolang de reden van de intrekking blijft bestaan. Overeenkomstig artikel 11, § 3, 5°, van de wapenwet kan een vergunning tot het voorhanden hebben van wapens immers niet verleend worden aan personen die het voorwerp geweest zijn van “een intrekking met nog actuele redenen”.

8. De door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorgeschreven motiveringsplicht moet verzoeker toelaten de concrete redenen te achterhalen die de verwerende partij tot het nemen van de bestreden beslissing hebben gebracht. De verwerende partij moet daarbij niet op elk argument van verzoeker antwoorden en dit weerleggen. Het volstaat dat verzoeker in de bestreden beslissing de redenen vindt die de verwerende partij ertoe brengen hem het vuurwapenbezit te ontzeggen. De formelemotiveringsplicht vereist dat de verwerende partij op afdoende wijze aangeeft waarom zij tot een welbepaalde beslissing komt, maar houdt in de regel niet in dat zij uitdrukkelijk verantwoordt waarom zij andere mogelijke beslissingen níét heeft genomen.

9. Uit de motivering van de bestreden beslissing (zie *supra*, randnummer 3.9) blijkt dat de verwerende partij tot het besluit komt dat “er voldoende twijfel bestaat omtrent [de] algemene moraliteit en persoonlijkheid [van verzoeker]” waardoor het wapenbezit een potentieel gevaar inhoudt voor de openbare orde en veiligheid. De verwerende partij steunt dit oordeel op de vaststelling dat het recht van verzoeker om wapens voorhanden te houden eertijds werd ingetrokken omdat hij “doorheen de jaren meer dan eens in aanraking [is] gekomen met politie en justitie wegens feiten van (wederzijdse) opzettelijke slagen en verwondingen, al dan niet in combinatie met overvloedig alcoholgebruik”, dat die feiten, niettegenstaande ze “uit een verder verleden zijn”, relevant zijn omdat ze “een zeker gedragspatroon aantonen” en dat na de intrekking van het recht op wapenbezit verzoeker “gelijkaardige feiten” heeft begaan, waarbij uitdrukkelijk

verwezen wordt naar “verschillende pv’s voor opzettelijke slagen en verwondingen en een veroordeling wegens belaging”. Voor de minister van Justitie vormen de “terugkerende feiten” waarbij geweld werd gebruikt, die volgens hem wijzen op een “zeker gedragspatroon”, een determinerend motief om de bestreden beslissing te schragen.

10. Aldus blijkt dat de verwerende partij heeft voldaan aan de op haar rustende formelemotiveringsplicht. Uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt immers om welke redenen verzoekers recht om vuurwapens voorhanden te hebben, ingetrokken blijft en wat het determinerend motief van de verwerende partij daarvoor is.

11. De materiëlemotiveringsplicht houdt *in casu* in dat de bestreden beslissing moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte verantwoorden dat het voorhanden hebben van wapens de openbare orde kan verstoren.

De wapenwet bepaalt niet op grond van welke feiten, noch op grond van welke criteria, de vraag moet worden beoordeeld of het voorhanden hebben van een vuurwapen de openbare orde kan verstoren. Zoals reeds werd gesteld, beschikt de minister van Justitie over een ruime discretionaire beoordelingsbevoegdheid, zowel op het vlak van het bewezen verklaren van de feiten waarop hij steunt om tot dit oordeel te komen, als op het vlak van de kwalificatie van die feiten als gronden tot het beoordelen van de verstoring van de openbare orde. Aangezien de wapenwet inzake het bewezen verklaren van de feiten geen bijzondere bewijswaardering voorschrijft, beoordeelt de minister ook op discretionaire wijze de bewijswaarde van de gegevens uit het dossier om tot zijn overtuiging te komen. Hij mag daarbij niet alleen steunen op bekentenissen of vaststaande bewijzen, maar ook op getuigenissen of vermoedens.

Het valt aan de Raad van State in het kader van zijn wettigheidstoezicht niet toe om zelf te beoordelen of het voorhanden hebben van een wapen de openbare orde kan verstoren. De Raad van State is enkel bevoegd

om desgevraagd na te gaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan overeenkomstig de toepasselijke wettelijke bepalingen binnen de perken van de redelijkheid tot haar besluit is gekomen.

12. Van een schending van het redelijkheidsbeginsel kan slechts sprake zijn wanneer een beslissing, waarvan is vastgesteld dat ze berust op deugdelijke grondslagen, inhoudelijk dermate afwijkt van het normale beslissingspatroon of, nog, er een zodanige wanverhouding bestaat tussen die motieven en de inhoud van de beslissing, dat het niet denkbaar is dat een andere zorgvuldig handelende administratieve overheid in dezelfde omstandigheden tot die besluitvorming zou komen of die beslissing zou nemen.

13. Verzoeker voert in de eerste plaats aan dat het beweerd gevaar voor de openbare orde niet steunt op actuele feiten: in de motivering van de bestreden beslissing worden feiten aangehaald die teruggaan tot 2007 en waarvan het meest recente dateert van 2012.

In tegenstelling tot de zienswijze van verzoeker zijn de betrokken feiten, die overigens niet worden betwist, dienstig in het licht van de dragende motieven van de verwerende partij om de intrekking van het recht op wapenbezit te bestendigen, met name dat de “terugkerende feiten” waarbij geweld werd gebruikt wijzen op een “zeker gedragspatroon” en een persoonlijkheid die voor een wapenbezitter niet wenselijk is omdat het wapenbezit de openbare orde in het gedrang kan brengen.

Bovendien mag de verwerende partij rekening houden met oudere feiten ten laste van verzoeker, wanneer zij ook steunt op recente feiten die erop wijzen dat het voorhanden hebben van wapens door verzoeker de openbare orde kan verstoren. Uit de recente feiten kan immers blijken dat aan de minder recente feiten niet ieder belang moet worden ontzegd. *In casu* heeft de verwerende partij ook rekening gehouden met de feiten van belaging waarvoor verzoeker in 2018 werd veroordeeld. De omstandigheid dat het hof van beroep te Brussel onder

meer voor die veroordeling aan verzoeker het herstel in eer en rechten heeft verleend waardoor hij thans over een blanco strafregister beschikt en voor de toekomst een einde wordt gemaakt aan de gevolgen van de veroordeling, impliceert niet dat de verwerende partij de feiten van belaging, die ingevolge een rechterlijke beslissing vaststaan, niet meer zou mogen betrekken bij de appreciatie van de risico's die het wapenbezit zou meebrengen voor de openbare orde. *In casu* waren die feiten, en niet de uitgesproken strafrechtelijke veroordeling, voor de verwerende partij een element in de globale beoordeling van de moraliteit en persoonlijkheid van verzoeker.

14. Het feit dat in het gunstig advies van de lokale politie van de stad Aalst van 16 oktober 2023 wordt gesteld dat niets erop duidt dat verzoeker “financiële en/of relationele problemen” heeft en dat hij, op basis van de verkregen informatie en inlichtingen, “geen gevaar vormt voor de openbare veiligheid”, neemt niet weg dat de verwerende partij uit de in de bestreden beslissing opgesomde feiten van opzettelijke slagen en verwondingen, zonder buiten de grenzen van de redelijke beoordelingsvrijheid te treden, een gedragspatroon heeft kunnen afleiden dat incompatibel is met het voorhanden houden van vuurwapens.

15. Een schending van de materiële motiveringsplicht, noch van het redelijkheidsbeginsel wordt aangetoond.

16. In de mate verzoeker tot slot de hoorplicht geschonden acht doordat de verwerende partij zijn schriftelijke opmerkingen niet zou hebben beantwoord, volstaat de vaststelling dat deze kritiek volledig samenvalt met de aangevoerde schending van de motiveringsplicht. Zoals reeds werd gesteld (zie *supra*, randnummer 8) vereist de formele motiveringsplicht niet dat de verwerende partij op alle bezwaren en opmerkingen van verzoeker uit zijn beroepsschrift en aanvullend verweer afzonderlijk antwoordt en deze weerlegt. Verzoekers argumentatie dat er geen of minstens onvoldoende elementen voorhanden zijn waaruit kan worden afgeleid dat zijn wapenbezit een potentieel gevaar zou vormen voor de openbare orde, wordt alvast afdoende beantwoord door de motivering van de bestreden beslissing (zie *supra*, randnummers 9 en 10).

17. Het enig middel is ongegrond.

BESLISSING

1. De Raad van State verwerpt het beroep.

2. Verzoeker wordt verwezen in de kosten van het beroep tot nietigverklaring, begroot op een rolrecht van 200 euro, een bijdrage van 24 euro en een rechtsplegingsvergoeding van 770 euro, die verschuldigd is aan de verwerende partij.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, op vier juni tweeduizend zesentwintig, door de Raad van State, XIIe kamer, samengesteld uit:

Chantal Bamps	kamervoorzitter,
Peter Sourbron	staatsraad,
Ann Coolsaet	staatsraad,
bijgestaan door	
Ilse Anné,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Ilse Anné

Chantal Bamps